



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D. ve věci žalobce **Kaufland Česká republika v.o.s**, se sídlem Praha 4, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Brno, Květná 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2012, č.j. BK923-2/49/9/2012-SŘ, ve věci správního deliktu,

**t a k t o :**

**I. Žaloba se zamítá.**

**II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

**O d ů v o d n ě n í :**

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Olomouci ze dne 2.4.2012, č.j. DZ862-5/2011/027/8/2012-SŘ, jímž správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 150.000,-

Kč za spáchání správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění pozdějších předpisů, tím, že v období od 18.6.2011 do 24.6.2011 ve svých provozovnách v Olomouci a v Říčanech u Prahy uvedl na trh potravinu Papaya o celkové hmotnosti 689,5 kg, která nevyhověla ve znaku methomyl a thiodicarb (suma methomyly a thiodicarb vyjádřena jako methomyl) požadavkům stanoveným v příloze č. II Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 396/2005 ze dne 23. února 2005 o maximálních limitech reziduí pesticidů v potravinách a krmivech rostlinného a živočišného původu a na jejich povrchu a o změně směrnice Rady 91/414/EHS, čímž porušil povinnost stanovenou v článku 18 odst. 1 písm. a) téhož nařízení. Změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaným spočívala ve zpřesnění skutkové věty rozhodnutí, zejména precizaci identifikace nevyhovující potraviny a doplnění údaje o použitém znění dotčeného nařízení.

Žalobce požadoval, aby soud snížil nepřiměřeně vysokou pokutu na částku nepřevyšující 75.000,- Kč, eventuálně napadené rozhodnutí zrušil. Namítal, že:

1) žalovaný pouze formálně změnil napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, aniž pro takový postup byly splněny zákonné podmínky;

2) správní orgány nesprávně kvalifikovaly jeho jednání jako „uvádění na trh“, ačkoli ve skutečnosti mu vytýkaly jednání spočívající v uvádění potraviny do oběhu, konkrétně její skladování;

3) žalovaný rozvíjí úvahy o tom, že došlo k prodeji celé dávky potraviny konečnému spotřebiteli, přestože otázka dalšího nakládání s předmětnou potravinou nebyla předmětem dokazování a nebylo zjištěno kdy a v jakém množství se potravina ke spotřebitelům dostala;

4) k odebrání vzorků potraviny došlo dne 22.6.2011, avšak žalobce byl s výsledky laboratorních rozborů seznámen až v srpnu 2011, tj. za 1,5 měsíce;

5) uložená pokuta je zcela zjevně nepřiměřená, neboť správní orgán I. stupně nezohlednil skutečnost, že nedostatek bylo možné zjistit jen laboratorně, jako polehčující okolnost, a dále ve prospěch žalobce nevyhodnotil fakt, že nedošlo k poškození zdraví, nýbrž že možné ohrožení zdraví bylo pouze v teoretické rovině a reálně nehrozilo.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že:

Ad 1) důvody provedené změny výroku o vině žalobce a výroku I. prvostupňového rozhodnutí popsal na str. 7 až 9 svého rozhodnutí. Žalovaný jako odvolací orgán neshledal v prvostupňovém rozhodnutí takové vady, pro které by je bylo nutno zrušit, avšak shledal v něm jisté nepřesnosti, které bylo možno odstranit změnou výroku. Tyto změny výroku prvostupňového rozhodnutí se týkaly pouze vyrovnání se změnou právní úpravy (kterou však nebyl žalobce dotčen) a preciznější identifikace nevyhovující potraviny. Žalovaný má za to, že při tomto svém postupu jednal v souladu s možností danou mu § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“) a nepřekročil meze dvojinstančnosti, kdy vycházel z názoru NSS uvedeného v rozhodnutí sp. zn. 7 A 124/2000, že „*správní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí; vady prvostupňového rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím*“;

Ad 2) s touto námitkou se podrobně zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí;

Ad 3) skutečnost, že celé množství nevyhovující potraviny bylo prodáno spotřebitelům, uváděl ve svém rozhodnutí již správní orgán prvního stupně, který evidentně vycházel z informací uvedených v protokolu o kontrole č. P079-

80295/11 ze dne 12.8.2011, kde je uvedeno, že nevyhovující potravina se na provozovně žalobce na adrese Olomouc - Týnecká již nevyskytovala, neboť byla uvedena do oběhu (na trh), tedy byla prodána spotřebiteli. Toto kontrolní zjištění žalobce nikdy během kontrolního ani správního řízení nerozporoval a podle názoru žalovaného je tato skutečnost objektivně prokázána, což také uvedl ve svém rozhodnutí, kde se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil;

Ad 4) nesouhlasí s výtkou žalobce, že závěru žalovaného o vysokém riziku u předmětné nevyhovující potraviny neodpovídá rychlost postupu kontrolního orgánu v dané věci. Vzorek nevyhovující potraviny byl u žalobce odebrán při kontrole dne 22.6.2011. V protokolu o zkoušce č. D005-80295/11/A07 je uvedeno, že rozboru nevyhovující potraviny byly Odborem zkušební laboratoře inspektorátu v Praze Státní zemědělské a potravinářské inspekce prováděny ve dnech 23.6.2011 (tedy ode dne následujícího po odběru vzorku) až 3.8.2011. U akreditované laboratoře se bezpochyby jedná o dobu nezbytnou k řádnému provedení rozborů. S výsledkem provedeného rozboru byl potom žalobce (dle dokladu o kontrole č. D009-80295/11) seznámen dne 5.8.2011. Nelze tedy souhlasit s tím, že by kontrolní orgán postupoval pomalu, jak naznačuje žalobce, který ostatně nekonkretizuje svou představu o tom, jak dlouho mají podobné laboratorní rozboru trvat;

Ad 5) s přiměřeností pokuty se podrobně zabýval v odůvodnění rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez jednání.

Kromě shora uvedených konkrétních žalobních bodů namítal žalobce v obecné rovině, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, pro jeho vydání nebyly splněny zákonné podmínky, nemá stanovené náležitosti, spočívá na nesprávném právním posouzení, zjištěný stav nemá oporu ve spise a žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami. Omezil-li žalobce svá skutková tvrzení na typovou charakteristiku „obvyklých“ nezákonností, mohl krajský soud provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí do jisté míry rovněž jen obecným způsobem, neboť ve správním soudnictví, ovládaném zásadou dispoziční a koncentrační, nesmí soud nahrazovat projev vůle žalobce a vyhledávat na jeho místě konkrétní vady napadeného správního aktu (viz rozsudek NSS sp. zn. 4 As 3/2008, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud tak po seznámení se s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a řádně odůvodněné, soud neshledal absenci zákonem stanovených náležitostí rozhodnutí, správní orgány na úplně zjištěný skutkový stav aplikovaly příslušné právní normy a žalovaný se argumentačně vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

K námitkám, které byly svojí určitostí a srozumitelností způsobilé k tomu, aby se jimi soud zabýval podrobně a individuálně, uvádí soud následující:

Odvolací řízení ve správním řádu stojí na apelačním principu, který umožňuje na rozdíl od principu kasačního odvolacímu správnímu orgánu rozhodnout o věci samé v případě, že shledal pochybení na straně správního orgánu I. stupně. V § 90 s.ř. jsou dány odvolacímu správnímu orgánu tři možnosti, jak o přezkoumávaném rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnout, a to zrušit rozhodnutí a zastavit

řízení, zrušit rozhodnutí a vrátit věc k novému řízení a rozhodnutí změnit. Ke zrušení rozhodnutí by však měl odvolací orgán přistoupit až po správní úvaze, zda nelze napadené rozhodnutí změnit, k čemuž vede odvolací orgán samotný apelační princip a základní zásady § 2 až 8 s.ř., zejména pak zásada procesní ekonomie. Omezující podmínkou, kdy změnu nelze provést, je dle § 90 odst. 1 písm. c) s.ř. situace, kdy by změnou rozhodnutí některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Taková skutečnost však v posuzovaném případě nenastala, neboť lze zcela souhlasit s žalovaným, že jím provedené změny byly toliko precizací skutkové věty výroku I. rozhodnutí a změněné rozhodnutí se tak nestalo pro žalobce překvapivým. Dle závěru soudu lze spíše pochybovat o nutnosti žalovaným provedených změn výroku, kdy se identifikace předmětné potraviny nejevila v průběhu řízení spornou a nemá vliv na materiální vykonatelnost předmětného výroku. Stejně tak doplnění údaje o tom, že předmětné nařízení *bylo použito ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu*, do výrokové části rozhodnutí nepovažuje soud za nezbytné, obzvláště za situace, kdy aplikovaná ustanovení nařízení zůstala nezměněna a nebyla zmiňovanými novelami dotčena. Zohlednění změn dotčené právní úpravy z důvodu aplikace zásady uvedené v čl. 40 odst. 6 LZPS v daném případě postačovalo v odůvodnění rozhodnutí. Skutečnost, že žalovaný dal za daných okolností přednost změně výroku napadeného rozhodnutí před jeho potvrzením, však není porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které by ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Není tedy oprávněná námitka žalobce, že pro změnu rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyly splněny zákonné podmínky.

Specifikaci způsobu jednání žalobce, spočívajícího v „uvádění nevyhovující potraviny na trh“, učinily správní orgány zcela v souladu s použitou právní kvalifikací. Správní orgány žalobci vytkly, že porušil povinnost stanovenou v čl. 18 odst. 1 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 396/2005 ze dne 23. února 2005 o maximálních limitech reziduí pesticidů v potravinách a krmivech rostlinného a živočišného původu a na jejich povrchu a o změně směrnice Rady 91/414/EHS, ve znění účinném v době spáchání deliktu (dále jen „Nařízení MLR“), čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění pozdějších předpisů.

Dle čl. 18 odst. 1 písm. a) Nařízení MLR produkty zahrnuté v příloze I. nesmějí obsahovat od doby svého uvedení na trh jako potraviny nebo krmiva anebo od doby předložení zvířatům ke krmení žádná rezidua pesticidů převyšující MLR pro tyto produkty stanovené v přílohách II. a III.

Dle čl. 3 bodu 1. Nařízení MLR se pro účely tohoto nařízení použijí definice v nařízení (ES) č. 178/2002 a definice v čl. 2 bodech 1 a 4 směrnice 91/414/EHS.

Dle čl. 3 bodu 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, se pro účely tohoto nařízení rozumí „uváděním na trh“ držení potravin nebo krmiv za účelem prodeje, včetně nabízení k prodeji nebo jakékoli jiné formy převodu, zdarma nebo za úplatu, jakož i prodej, distribuce a další formy převodu jako takové.

Dle § 17 odst. 2 zákona č. 110/2007 Sb. se provozovatel potravinářského podniku dále dopustí správního deliktu tím, že

a) poruší povinnost dodržet požadavky na bezpečnost potravin stanovenou přímo použitelnými předpisy Evropských společenství upravujícími požadavky na potraviny, nebo

b) jiným jednáním, než je uvedeno v písmenu a), poruší povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství upravujícím požadavky na potraviny.

Z uvedeného je zřejmé, jak ostatně podrobně rozvádí žalovaný na straně 9 a násl. svého rozhodnutí, že povinnost zakazující uvádět na trh potraviny obsahující rezidua pesticidů v množství přesahujícím minimální povolené limity je stanovena v čl. 18 odst. 1 písm. a) Nařízení MLR, který pokud jde o pojem „uvádění na trh“ odkazuje na definici uvedenou ve shora citovaném čl. 3 bodu 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002. Tato definice zahrnuje pod pojem „uvádění na trh“ již samotné držení potraviny za účelem prodeje, tj. činnost časově prodeji předcházející. Za takovou činnost lze dle názoru soudu jednoznačně považovat právě skladování potraviny ve velkoskladu, jak tomu bylo v posuzovaném případě. Správní orgány tudíž zcela správně užíly k popisu jednání žalobce termín odpovídající použité právní úpravě. Nicméně lze souhlasit též se závěrem žalovaného, že termín „uvádění do oběhu“, který je definován v § 2 písm. o) zákona č. 110/2007 Sb. je v zásadě s termínem „uvádění na trh“ obsahově identický, avšak zde užití tohoto termínu nebylo na místě, neboť jej zákon č. 110/2007 Sb. užívá ve skutkových podstatách jiných správních deliktů, spočívajících v porušení povinností stanovených přímo vnitrostátním právem. Skladování potraviny ve velkoskladu za účelem prodeje však, jak již bylo uvedeno, lze pod pojem „uvádění potraviny na trh“ subsumovat, přičemž je zjevně nerozhodné, zda je potravina určena již k přímému prodeji spotřebiteli, či k prodeji dalšímu prodejci.

Za mylnou považuje soud dále námitku žalobce, že skutkové závěry správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování, konkrétně závěr o tom, že celá dávka nevyhovující potraviny byla uvedena na trh a prodána spotřebitelům. Ačkoli správní orgán I. stupně skutečně výslovně neuvedl, z jakého podkladu uvedené skutkové zjištění učinil, žalovaný na str. 10 svého rozhodnutí doplnil, že tento závěr učinil z informací uvedených v protokolu o kontrole č. P079-80295/11 ze dne 12.8.2011, kde je uvedeno, že *nevyhovující potravina se na provozovně žalobce na adrese Olomouc - Týnecká již nevyskytovala, neboť byla uvedena do oběhu, na trh*. Jelikož žalobce toto kontrolní zjištění během kontrolního ani správního řízení nerozporoval a ostatně ani v žalobě netvrdí, že by se nevyhovující potravina ke spotřebitelům ve skutečnosti nedostala, tj. že by byla např. zlikvidována, lze dle názoru soudu považovat za prokázáno, že se nevyhovující potravina ke spotřebitelům dostala. Ostatně skutečnost, zda a v jakém množství se potravina dostala ke konečnému spotřebiteli, není z pohledu skutkové podstaty předmětného správního deliktu podstatná a správními orgány byla hodnocena toliko jako přítěžující okolnost ve vztahu k uložené sankci.

Námitku 4), tj. pozdního seznámení žalobce s výsledky laboratorních rozborů soud považuje za zcela lichou, neboť není zřejmé, jaký vliv by taková skutečnost mohla mít na deliktní odpovědnost žalobce. Dále lze tuto námitku považovat za vyvrácenou, neboť z obsahu protokolu o zkoušce č. D005-80295/11/A07 je zřejmé, že laboratorní testování předmětné potraviny bylo zahájeno ihned den

následující po jejím odběru, tj. dne 23.6.2011, a probíhalo do 3.8.2011, přičemž žalobce byl s výsledkem provedeného rozboru seznámen dne 5.8.2011. Dle obsahu spisu tedy zjevně nedošlo k prodlení a bezprostřednost, s jakou správní orgán I. stupně přistoupil k provedení testování k seznámení žalobce s jeho výsledky, zcela odpovídá závažnosti posuzovaného deliktu.

Ve vztahu k přiměřenosti uložené pokuty je nutno předeslat, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. Toliko je soud oprávněn podle § 78 odst. 2 s.ř.s. na návrh žalobce moderovat uloženou pokutu, dospěje-li k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek NSS sp. zn. 6 A 96/2000, publikovaný pod č. 225/2004 Sb. NSS). Ukládání trestu je tedy založeno na dvou základních principech - principu zákonnosti trestu a individualizace trestu.

V posuzovaném případě žalobce návrh na moderaci pokuty dle § 78 odst. 2 s.ř.s. uplatnil. Krajský soud však dospěl k závěru, že za "zjevně nepřiměřenou" není možno považovat pokutu uloženou v rozsahu 5 % zákonného rozpětí (horní hranice pokuty činila 3 miliony) za situace, kdy spáchání správního deliktu není sporné. Zákonný důvod pro snížení pokuty proto soud neshledal.

Krajský soud dále hodnotil námitku žalobce týkající se nepřiměřenosti výše uložené sankce z hlediska zákonnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 1 As 9/2008, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS). Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu. Jinými slovy prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce při hodnocení zákonnosti uložené pokuty (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (viz rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 1/2012, publikovaný pod č. 10/2012 Sb. NSS).

Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žalovaného zejména je zřejmá pečlivá snaha o individualizaci pokuty. Správní orgány se při ukládání výše sankce zodpovědně zabývaly všemi zákonnými hledisky dle § 17i odst. 2 zákona

č. 110/1997 Sb., tj. závažností správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání a jeho následky a k okolnosti, za nichž byl spáchán, a dále i majetkovými poměry žalobce. Dále se správní orgány též zabývaly existencí liberačního důvodu dle § 17i odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb., tj. skutečností, zda žalobce prokázal, že vynaložil veškeré požadovatelné úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránil. Správní orgán I. stupně se konečně též zjevně zabýval možností upuštění od uložení pokuty.

Námítka žalobce, že jako polehčující okolnost nebyla vyhodnocena zjistitelnost závadnosti potravin jen laboratorním testováním, je zcela nepravdivá. Jak správní orgán I. stupně (str. 5, 2. odstavec rozhodnutí), tak žalovaný [str. 10, odstavec Ad 2) rozhodnutí žalovaného] výslovně uvedli, že nezjistitelnost závady běžnou kontrolou hodnotili jako významnou polehčující okolnost spáchání správního deliktu, a tudíž přičítali žalobci toliko nevědomou nedbalost. Správní orgán I. stupně dokonce dospěl k závěru, že žalobce uvedl závadné ovoce na trh v dobré víře, přičemž tuto dovodil právě ze skutečnosti, že rezidua pesticidů nelze běžnou kontrolou zjistit, a dále z velikosti žalobcem prodáváného sortimentu. Aniž by soud dobrou víru žalobce zpochybňoval, kdy k takovému zpochybnění nemá v obsahu spisu žádné relevantní podklady, považuje za nezbytné zdůraznit objektivní charakter deliktů odpovědnosti žalobce, a zejména skutečnost, že dobrou víru nelze dovozovat z pouhého spoléhání se na solidnost dovozce a již vůbec nelze při jejím hodnocení zohledňovat rozsah prodejní činnosti deliktů odpovědného subjektu, kdy množství prodáváného sortimentu nijak nezabavuje či nesnižuje odpovědnost žalobce za zdravotní nezávadnost potravin, které na trh uvádí.

Shodně jako nepravdivou hodnotí soud výtku žalobce, že správní orgány nepřihlédly k absenci následku deliktu v podobě reálného konkrétního ohrožení zdraví. Jak správní orgán I. stupně (str. 6, 1. odstavec rozhodnutí), tak žalovaný (str. 11, odstavec 4 rozhodnutí žalovaného) výslovně uvedli, že nezjištění poškození zdraví spotřebitele hodnotili jako významnou polehčující okolnost. Současně se však krajský soud plně ztotožňuje s poznámkou žalovaného o tom, že vznik a zjištění újmy v budoucnosti nelze vyloučit.

Ve zbytku krajský soud odkazuje na podrobné vylíčení všech zohledněných okolností, ať již polehčujících (zjistitelnost jen laboratorním rozbořem a absence konkrétního poškození zdraví) či přitěžujících (množství potravin v oběhu, rozsah potenciálně ohrožených osob, míra překročení limitů a přímá konzumace daného ovoce), a dále na použité zásady při uložení konkrétní sankce, jak je žalovaný vyjádřil na str. 12 až 14 přezkoumávaného rozhodnutí a jimž nelze ničeho vytknout.

Žalovaný tedy svého diskrečního práva užil podle zákonného příkazu a z mezí zákonem vytyčených nijak nevybočil. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalobci dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 20.6.2014

Mgr. Jiří Gottwald  
předseda senátu